

per a piano i cadascuna d'elles és una obra d'art en majúscules. Les seves exigències creatives van obligar els constructors de pianos vienesos a incorporar millores als instruments per satisfer els desitjos del compositor: més sonoritat, més ressonància, més notes greus, més velocitat dels martells... La sonata "Clar de Lluna" és la catorzena que va compondre, mentre que la Op. 110 és la penúltima de la col·lecció. Entre una i l'altra hi ha vint anys de distància amb tot el que això comporta: no solament d'avenços tècnics i possibilitats interpretatives en l'instrument, sinó de maduresa en l'autor. A la primera edició de la sonata "Clar de Lluna" encara hi posava "Quasi una fantasia per a clavicèmbal o piano", mentre que en la Op. 110 ja a ningú no li passa

biografia

Varvara

Nascuda a Moscou, es va formar a l'Escola de Música Gnessin i al Conservatori Estatal Txaikovski, i posteriorment a la Hochschule für Musik und Theater d'Hamburg amb el mestre Evgeni Koroliov. L'any 2006 va ser guardonada al Concurs Internacional Bach de Leipzig, i el 2012 va guanyar el primer premi del Concurs Géza Anda de Zuric. Varvara sent un gran interès per l'art en qualsevol de les seves expressions i disposa d'un ampli repertori que inclou música de totes les èpoques.

Col·labora amb orquestres de gran prestigi com l'Orquestra del Teatre Mariinsky, la Tonhalle Orchester de Zuric, la Radio Symphonieorchester de Viena, la SWR Sinfonieorchester, l'Orquestra Simfònica de Bilbao, l'Orquestra Simfònica de València, l'Orquestra Simfònica de Galícia o l'Orquestra Simfònica de la Fundació Gulbenkian, entre d'altres.

Ha treballat també amb grans mestres com

organitza:

iber:Camera

pel cap que es pugui tocar amb un instrument que no sigui un piano "romàntic", pel seu llenguatge quasi simfònic, intens, ple de contrastos i de veus internes.

David Puertas Esteve, divulgador musical

Eliahu Inbal, Valery Gergiev, David Zinman, Cornelius Meister, Tamás Vásáry, Clemens Schuldt, Alexander Liebreich o Vladimir Fedoseyev.

Varvara desenvolupa també una important activitat com a solista en festivals i sales de concerts com el Lucerne Festival, la Tonhalle Zürich, La Grange de Meslay, l'Auditorio Nacional de Madrid, el Conservatori de Moscou, la Philharmonie de París, el Palau de la Música Catalana, Le Corum de Montpellier, el Conservatori Verdi de Milà, l'Auditori Lingotto de Torí, l'Auditorium de Lió, el Teatre Mariinsky, el Rudolfinum de Praga, el Mozarteum de Salzburg o el Konzerthaus de Dortmund.

amb el suport de: col·labora:

festival:Cervià

XVè aniversari

varvara
piano

**frescobaldi / mompou
soler / beethoven**

dissabte 20 de setembre de 2025, 20:30h
monestir de santa maria de cervià de ter

girolamo frescobaldi

(1583-1643)

cento partite sopra passacagli, f 2.29 (1637)

frederic mompou

(1893-1987)

cants màgics (1917-1919)

I. Energic / II. Obscur / III. Profond / IV. Lent / V. Misteriós / VI. Calma-Inquie

antoni soler

(1729-1783)

sonata núm. 69 en fa major

fandango

ludwig van beethoven

(1770-1827)

sonata per a piano núm. 14, en do sostingut menor,
'clar de lluna', op. 27, núm. 2 (1802)

I. Adagio sostenuto / II. Allegretto / III. Presto agitato

sonata per a piano núm. 31, en la bemoll major, op. 110
(1821)

I. Moderato cantabile molto espressivo

II. Allegro molto

III. Adagio ma non troppo – Allegro ma non troppo

duració estimada del concert: 115 minuts (pausa inclosa)

En els 400 anys que van des del naixement de Frescobaldi (1583) fins la mort de Mompou (1987), l'evolució dels instruments de tecla va ser immensa. Al Barroc, l'instrument rei era l'orgue, però als palaus i cases nobles hi havia instruments domèstics com virginals, espinetes, clavicordis i clavicèmbals. El piano no va arribar fins l'any 1700 (amb 54 tecles) i gràcies a les demandes d'interèperts i compositors va anar evolucionant fins al piano de finals del Romanticisme (amb 88 tecles) que, si fa no fa, és el que coneixem avui dia. Han millorat els materials, que ara són més forts i aguanten millor la tensió de les cordes, ha anat creixent en nombre de tecles, tant pel registre agut com pel greu, ha millorat moltíssim la resposta sonora a la sensibilitat de les tecles, la potència de so, el retorn del martell per poder fer notes repetides, etcètera.

Girolamo Frescobaldi va ser un intèrpret extraordinari d'instruments de tecla, dels millors d'Europa a inicis del segle XVII. Va ser organista titular de la Basílica de Sant Pere de Roma des dels 25 anys fins a la seva mort (poc abans dels 60). La seva influència sobre els autors posteriors va ser notable gràcies a que va publicar dotzenes de partitures, tant per a orgue com per a clavicèmbal. Va ser un dels primers compositors interessats en imprimir la seva obra, en deixar-la escrita tal com ell volia que s'interpretés, detallant els ornaments i les variacions. La que escoltem avui es basa en una sèrie de variacions sobre una Passacaglia, amb les ornamentacions i els trinatats que van marcar l'estil de l'autor, amb exigència d'un notable virtuosisme, i que tant van influir en Purcell o Bach.

Frederic Mompou va començar els seus estudis de música al Conservatori del Liceu de Barcelona i el seu primer recital de piano el va fer als 15 anys. Als 18 va agafar el tren cap a París i s'hi va instal·lar. Pocs mesos després va començar a compondre la seva primera obra, Impressions íntimes, i ja apunta molt clarament el que serà un continu en la seva obra: petites peces per a

piano regides per una harmonia difícil d'analitzar des del punt de vista clàssic. Una harmonia que va ser definida per Manuel Valls com "intuïtiva, transparent i nítida, amb un personal sentit de la dissonància que serveix de vehicle per comunicar quelcom inaprehensible i secret, i a ser possible, inaudible". Segons el mateix Mompou: "La veritable sonoritat, la que cal estudiar és la sonoritat intermèdia entre una nota i una altra. És precisament en aquest enllaç de nota a nota on recau tota la importància de la interpretació. És aquí on trobarem el secret, el fons de l'emoció... La nostra sensibilitat sonora no ha de buscar l'emoció interpretant frase per frase el conjunt de l'obra; ha de buscar l'emoció interpretant nota per nota el conjunt de la frase". Cants màgics (1917-1919) són cinc peces contrastants que ja presenten aquest ascetisme que defineix el llenguatge de l'autor, un estil que algú ha anomenat "primitivista" pel volgut allunyament de les tendències estètiques del moment, cada cop més racionalistes, que derivarien en el serialisme, una opció als antípodes del que buscava Mompou. Ell opta per eliminar les barres de compàs i deixar que sigui l'intèrpret qui es faci seva la interpretació, deixant "ressonar" la música i buscant el protagonisme en el so.

Antoni Soler va ser escolà de Montserrat, mestre de capella de la catedral de Lleida i, des dels 28 anys, mestre de capella de El Escorial. Allà va compaginar la creació de música religiosa i música profana, va conèixer Domenico Scarlatti —que el va influir notablement—, va treballar per a la cort borbònica i va crear dotzenes d'obres per a teclat i per a orquestra. Les seves sonates i obres per a clave s'allunyen de l'estil italià i incorporen elements del folklore hispànic (aires de bolero, saetes, fandangos, malaguenyes...), amb un estil galant que ja apunta maneres del classicisme i efectes sonors que imiten el zapateado o les castanyoles.

Ludwig van Beethoven va compondre 32 sonates